

[Axel Sørensen.]

tinget tager juleferie. Jeg kan tilsige vor velvillige medvirken til dette arbejde.

Herluf Rasmussen: Til det her foreliggende forslag til lov om påligningen af indkomst- og formueskatten til staten ønsker jeg på mit partis vegne at fremsætte nogle bemærkninger.

Ligningsloven har jo udviklet sig til at blive et opsamlingssted for korrektioner til selve statuskatteloven og til vore skattelove i det hele. Men samtidig er ligningsloven kommet til at spille en særlig rolle, idet folk med små eller store skatteideer har haft en mulighed for gennem denne lov at få deres ønsker og ideer ført ud i praksis. Det er vist ikke for meget sagt, at ligningsloven er blevet en tumleplads for mangeartede og mærkelige nydannelser. Ligningsloven har været eller er skueplads for opsparingsordninger, indrømmelse af fradrag for reklame- og rejseudgifter, veldædige gaver, befodringsfradrag og i øvrigt en mængde særregler for forskellige mindre befolkningsgrupper. Reglerne om fradrag for reklame- og rejseudgifter er et kapitel for sig, og det skulle glæde mig, hvis der på et eller andet tidspunkt blev mulighed for at tage netop dette spørgsmål op på ny og føre hele dette problem ned på et mere fornuftigt plan. Således kunne der nævnes utallige eksempler, som efter min opfattelse næsten alle viser, at ligningsloven efterhånden har ændret karakter og er blevet et middel, hvormed man tilkaster forskellige vælgergrupper mere eller mindre afgnavede ben.

Dette væld af særhensyn — retfærdighedsvis må det anføres, at de ikke udelukkende trives i ligningsloven — har efterhånden gjort vor beskatning meget indviklet og medført en bestandig forandring af skattesystemet, så ligningsmyndighederne ikke har tid til at udføre det, de egentlig skulle: nemlig at ligne; tiden går med at sætte sig ind i alle de nyeste påhit, og man kan vist uden overdrivelse sige, at jagten er gået ind på de små misdædere, f. eks. de mennesker, der ikke har kunnet tyde og forstå den håbløst forkvalede regel om befodringsfradrag; og når jagten på de små syndere er afsluttet, ja, så er luften gået af

ligningsmyndighederne, så sætter de sig hen og håber på, at lovgivningsmagten, næste gang der fremsættes forslag til ligningslov, vil gøre livet en lille smule lettere for ligningsmyndighederne. Det må jo ikke glemmes, at en af de største anker mod vort skattesystem er, at ligningseffektiviteten er temmelig ringe, og heraf følger, at skatte-snyderiet er så udbredt, som det er.

Det er min opfattelse, at de fleste i denne sal inderst inde ganske godt ved — måske mere hver for sig end kollektivt — at der er en tendens til overlæsning af vort skattesystem, og at denne tendens bør høre op. Et tilfredsstillende skridt ville det være, hvis man kunne stoppe denne tendens fra i dag; men efter vor opfattelse er det ikke klaret med det alene; der skal et kraftigt lugearbejde til, således at de mange ukrudtsplanter, der er vokset op i ligningslovene, kan forsvinde eller i hvert fald blive holdt nede. Folk, der har gjort sig til talsmænd for og taget alvorligt under overvejelse at indføre kildebeskatning, kan vel heller ikke stå fremmede over for en sådan tankegang.

De fleste af de indførte nydannelser fremtræder som fradrag og er derfor sejlivede, idet politikerne er bange for at fornærme denne eller hin vælgergruppe. Det kan måske synes lidt bagvendt, vel at mærke for dem med den kortsynede tankegang, at netop vort parti, der må formodes at repræsentere vælgere med god brug for de fradrag, der kan fås, skal gå i spidsen på dette område. Men vi gør det med den roligste samvittighed af verden, og det siger lidt om karakteren af de indførte nyordninger og fradrag, og når vi netop tilstræber retfærdighed og ligelighed i beskatningen, er det en naturlig følge heraf, at vi kræver forenkling af vort skattesystem. Herigennem mener vi at kunne drage ikke tidligere opdagede beløb ind i beskatningen, og ingen kan vist være i tvivl om, at dette ikke vil skade lønmodtagerne, men tværtimod være en håndsrækning, der batter.

Når disse synspunkter er blevet kendt, er det da også naturligt, at vi med tilfredshed erfarer, at børnefradragene nu kan afskaffes og erstattes med ordentlige børnetilskud. Det er opmuntrende, at det rationelle og rigtige kan slå igennem på ret kort tid, ja, inden for et vist parti — og jeg